

9. Dagbog og log fra Sejner's tur til Middelhavet 2005.

Uge 37+38

Fra Milos (Kykladerne) til Nissiros / Mandraki (Dodekaneserne) GR

Mandag 12.09.05

Overliggerdag i Milos port Adamas

Så er det vist tiden for en svømmetur, vi får jo ikke så pokkers meget motion. Vi tager gummibåden over på den anden side af havnen, hvor der ligger en strand. Vandtemperaturen synes også at være faldet, men det er dejligt forfriskende. Nu hvor jeg alligevel er fedtet ind i saltvand, får jeg ved hjælp af gummibåden vasket fribordet i styrbords side samt agterenden. Det pynter gevaldigt! Pouli fortsætter med de elektriske installationer og nu er han slet ikke til at stoppe - der ligger værktøj og ledninger overalt. Mange af vores gæster ville sikkert have sat stor pris på det lys, vi nu har fået i køkkenet – og i forkahytten!! Vi har også besøg af Leo og Peggy, de to tyskere fra den anden Seafinn. Han sejler ind i mellem som charterbåd for venner og venners venner. I øjeblikket har de en af hendes venner med og hans kone – de er på bryllupsrejse.

Med knofedt og pandelampe

Tirsdag 13.09.05

Overliggerdag i Milos port Adamas

Netop som vi tror, efteråret har indhentet os, kommer varmen tilbage. Mens jeg sidder og vågner på agterdækket, kommer der en fisker ind lige på den anden side af molen. Han smider tre kasser blandet fisk op på kajen og en vægt. Folk kommer nærmest løbende for at få først fat i de bedste fisk. Fangsten er ikke stor, men han har i hvert fald ikke problemer med at få den afsat. Pouli fortsætter ufortrødent med at arbejde på båden – nu har han jo alligevel det hele fremme. Jeg går en tur op i byen, men der er nu ikke noget at skrive hjem om. Den virker kort sagt kedelig, så jeg finder supermarkedet i stedet. Der er der i det mindste aircondition. Pouli arbejder stadig og slutter dagen af med en dukkert fra båden. Især om aftenen når gadelyset bliver tændt, kommer der store stimer af små fisk. De ligger nærmest som et tæppe langs med molen og rundt om båden.

Onsdag 14.09.05

Overliggerdag i Milos port Adamas

Vi lejer en scooter og kører en tur op på den nordlige del af øen. Lejen er ti EUR for en dag, så det er jo en billig fornøjelse. Først besøger vi de kristne katakomber ved Tripiti, hvor arkæologer anslår, at der ligger ca. 8000 begravet. Der er kun en lille del af det, som er tilgængeligt, da der er fare for nedstyrtning. Men i alt skulle der være et 184 m langt net af gange under klipperne. I nærheden er det sted, hvor Venus fra Milo blev fundet og ruinerne fra en antik by, hvoraf amfiteatret er det bedst bevarede. Det ligger med en flot udsigt over bugten, hvilket må have virket noget forstyrrende på de forestillinger, der blev opført. Lige nedenfor Tripiti ligger den lille gamle fiskerlandsby Klima og som anført i vores guide, er den meget pittoresk. De gamle huse ligger i en lang række langs klipperne og med vandet lige udenfor døren. I stueetagen er der bådhus og på første sal beboelse. De fleste af husene er nu sommerhuse og mange har indrettet bådhuset til køkken/alrum. Men de gamle porte har de bevaret og de er malet i de flotteste farver. Vi så dem fra båden, da vi sejlede ind i bugten. Det koster 1200 EUR at leje sådan et hus i et år, hvis nogen skulle føle sig fristet. Det er virkelig et specielt sted! Så går turen til Sarakiniko, hvor klipperne, ja hele landskabet består af hvide pimpsten med de flotteste formationer. Der går en meget smal bugt ind med en lille strand for enden og der går ikke mange minutter, før vi plasker rundt mellem de hvide klipper. Sidst på eftermiddagen havner vi i Apollonia, endnu en lille fiskerby, til en gang sen frokost og på hjemvejen stopper vi ved Papàfragkas, hvor lavaen har dannet nogle meget stejle klipper og nogle flotte formationer. Overalt på øen er der huler i de porøse sten og de bliver udnyttet til alt lige fra garage til hønsehus.

Vi har fået nye naboer, da vi kommer tilbage, tre ældre amerikanske ægtepar på en charterbåd med en ren adonis som skipper. Mens de sidder og nyder deres rødvin i cockpittet, dukker han pludselig op i et par små badebukser, brun og muskuløs for at tage et bad fra deres badeplatform. De tre damer, ja jeg er da heller ikke helt upåvirket, er ved at få vinen galt i halsen. Jeg bobler simpelthen af grin!

Torsdag 15.09.05

Overliggerdag i Milos port Adamas

Det er overskyet og de har lovet regn til aften. Pouli er nu færdig i denne omgang med diverse installationer, ja han er faktisk helt færdig, da han har fået så ondt i den ene side, at han knap kan røre sig. Så mens han hygger sig med en bog, benytter jeg den "kølige" dag til en omfattende rengøring. Om aftenen kommer regnen og det er faktisk rart til en afveksling. Himlen er oplyst af store flotte lyn. Vi finder paraplyen frem og finder en restaurant. Her får Pouli god brug af paraplyen, da det regner ned hist og pist i overdækningen. Grækeren ved det næste bord griner og mener, at det vil være et godt billede som souvenir

Fredag 16.09.05

Overliggerdag i Milos port Adamas

Mange tanker går til Johanne, Pouli's yngste datter, som bliver 20 år i dag – Tillykke!! Vi har en rigtig sløv formiddag, som vi egentlig nyder. Men samtidig føler vi også, at vi burde gøre et eller andet. En følelse vi kæmper lidt med hver gang, vi egentlig bare har brug for at slappe af og som vi har kæmpet med hele ugen. Er det nu ok at ligge her en hel uge eller skal vi sejle videre? Eller når vi nu ligger her en hel uge, burde vi så ikke se hver en afkrog? Men det er jo nok forskellen på at holde alm. ferie og så rejse, som vi gør. Vi har også brug for hverdage, hvor der ikke sker så meget og brug for inaktive perioder til at fordøje alle indtrykkene. Det har vi så brugt denne uge til og det har været godt.

Om eftermiddagen forsøger vi at finde byens thermalbad, men der er lukket og vi klatrer i stedet op til havnens fyrtårn, som ligger højt oppe på en klippe med en flot udsigt over byen og bugten. På vejen går vi på opdagelse i et lukket diskotek, der bl.a har en stor gammel tomastet skonnert som dekoration.

Det viser sig, at Pouli's fætter Kenneth og hans kone Aase allerede kom til Milos torsdag og har lejet et værelse for to dage. De bruger dagen til at se sig om på øen og så mødes vi på "Sejner" sidst på eftermiddagen, hvorefter vi går ud og spiser. De har dejlige nye forsyninger med af havregryn og lakrids!! Vi slutter aftenen af med en lille en på deres terrasse, hvor vi planlægger næste dags sejlads.

Lørdag 17.09.05

Afg. Milos kl.10.00 – ank. Folègandros (Karavostasi) kl. 18.00. Trip 38,2 sm

Aase og Kenneth kommer ombord ved 9-tiden og vi er klar til et nyt ø-hop. Inden vi forlader Milos kaster vi anker ud for Sarakiniko med de hvide pimpstensklipper. Mens Pouli bliver ombord, sejler jeg Kenneth og Aase ind i den lille bugt i gummibåden, så de også kan opleve dette specielle landskab samt få en lille svømmetur. Vi går vest om den klippefyldte ø Folègandros og anker op i bugten Ormos Vathi med den lille landsby Angali. Her tager vi gummibåden ind for at nyde eftermiddagskaffen. Og der møder vi så Gunner og Lise, som har boet delvis på øen i mange år og de kender også Peter, som vi mødte på Hydra. De kan fortælle en masse om stedet og vi får et indblik i, hvordan det er at bo i et lille græsk samfund. Gunner forærer os sin fangst af små hornfisk og vi tilbyder, at de kan sejle med os tilbage til havnebyen Karavostasi. De har en lejlighed oppe i Chora (den gamle by), som ligger gemt oppe i bjergene (af frygt for middelalderens pirater). Efter ankomsten inviterer Gunner på en øl og senere tager vi bussen op til Chora for at spise. Gunner og Lise har anbefalet et sted, som ejes af en dansker, Lisbeth og hendes græske mand. De har et rigtig hyggeligt sted med et stor gårdhave og mange katte, der efter størrelsen at dømmes, stortrives! Senere går vi en lille tur rundt i byen, som er så spændende, at vi bliver enige om, at den også skal ses i dagslys. Her møder vi igen Gunner og Lise, som giver et glas vin inden den sidste busafgang.

Søndag 18.09.05

Overliggerdag på Folègandros

Kenneth og Aase tager bussen op til Chora, Pouli og jeg lejer en scooter. Vi kommer dog ikke af sted før over middag, da vi ikke stoler på, at ankeret vil holde. Det blæser op med en kraftig sidevind i løbet af formiddagen og til sidst hiver vi ankeret op og lægger os langs med kajen i stedet. Der er kun tre byer på øen og derfor ikke så mange veje el. biler. Meget af transporten foregår på æsler el. med bus. Vi kører op til Ano Meria, som er øens nordligste. På vejen møder vi Kenneth og Aase, som er på vej tilbage til Chora. Hvilken energi!! De har i øvrigt købt nogle brædder af et par håndværkere, som var ved at istandsætte en kirke. Så nu lykkes det måske at blive mere landfast, når vi ligger i havn. Bare for en ordens skyld, så slæber de altså ikke rundt på dem, men har opmagasineret dem nede ved Lisbeth!! Ano Meria består af mange små landsbyer, som ligger langs vejen oppe på bjergryggen ligesom Chora. Vi fortsætter ned af en flere km lang, bred grusvej, som er lavet for EU tilskud og den ender – ja, blindt ved et vandingstrug for geder og æsler tæt på kysten!! Overalt på bjergsiderne er der lavet terrassemarker og vi er imponeret over de flotte stensætninger lavet af skifer og fyldt ud med ler. Herude er stilheden næsten larmende og udsigten fantastisk. Vi holder en kaffepause i Ano Meria og kører tilbage til Chora, hvor vi daffer lidt rundt. Byen er delt i to. Den gamle del, Kastro, er den mest charmerende med hvide huse i to etager og farvestrålende træbalkoner, smalle kringlede gyder med bugeange og en mase blomster. Især bourgainvilleaen vokser frodigt og står i flot kontrast til de hvide huse. Det virker næsten glansbilledagtigt og er helt vildt betagende!! Om aftenen tilbereder Aase de små hornfisk, vi fik af Gunner. De smager dejligt, ja ok, Kenneth vil nu hellere dele dem med havnens mange katte, som bliver tiltrukket af duften.

Mandag 19.09.05

Afg. Folegandros kl. 10.45 – ank. Santorini (Vliakada på S kysten) kl. 15.45. Trip 36,2 sm

Inden afgang afleverer Pouli scooteren oppe i Chora, hvor han også møder Gunner. Til ham afleverer Pouli den inverter, som han har prøvet at reparere for Peter. Han vil nemlig komme til Folegandros senere. Derefter går dagens sejlads til vulkanøen Santorini, som vi glæder os meget til at se. Mange postkort og kalendere stammer herfra og er taget af en dygtig fotograf, George Meis. Det er en fantastisk oplevelse at sejle ind i Caldèraen, som udgør krateret og som nu er dækket af 400 m dybt vand. Byerne Oia og Firà ligger højt oppe på kraterranden. Fra havnen i hovedstaden Firà kan man enten tage en svævebane, gå el. via æsel/muldyr lade sig transportere de 580 trin op til centrum. Vi vælger at gå ned til den lille havneby Vliakada på den mere "flade" sydkyst. Havnens udformning minder lidt om Lundeborg, så vi føler os næsten hjemme. "Byen", som ligger oven for havnen er dog knap så hyggelig. Der ligger nogle store grimme hoteller og et par Tavernaer. På trods af de to strande, som ligger på hver sin side, er der ingen tvivl om, at det på det her tidspunkt af året, er havnen, som er stedets aktiv. Der er masser af fiskerbåde og en del sejlbåde. Vi lægger os langskibs tæt på indsejlingen. Den har tendens til at sande til og derfor går selv de små fiskerbåde tæt forbi bagbords, for ikke at gå på grund. Efter at have kigget nærmere på omgivelserne og inden solen går ned, tager Aase, Kenneth og jeg os en

lækker svømmetur fra stranden med det vulkanske sorte sand. En fiskerbåd kommer ind og lander en stor mængde sværdfisk og nogle tun, lige på den anden side af kajen. De bliver studeret nøje og vi skal da også lige prøve at røre ved sværdet! Pouli bliver om aftenen hentet af en scooterudlejer og aftensmaden bliver udsat på ubestemt tid. To timer senere dukker han op, efter at have været det halve af sydkysten rundt på jagt efter benzin. Scooterens lys er elendigt, vejene snoede og ujævne, ja der er mange undskyldninger.....

Tirsdag 20.09.05 Overliggerdag Santorini

Kenneth og Aase lejer en fræk firehjuler og så går det ellers mod Firà. Vi indhenter dem dog først, da vi når byen. Vi skulle lige have fyldt noget diesel på "Sejner" og den bestilte tankbil kom lige, som vi skulle af sted. I Firà er der rigtig mange turister, souvenirbutikker, cafeer og restauranter. Og prisniveauet ligger højere end andre steder. Pouli og jeg skynder os gennem virvaret og finder den smalle promenade, som ligger langs kraterranden. Udsigten over havet og ned over de mange smukke huse er næsten ubeskrivelig. Mange af dem er hoteller med terrasser og swimmingpool, hvorfra du kan ligge og kigge ud over vandet og de nærliggende øer. Det er altså fascinerende at se, hvordan de indpasser husene i klipperne og udnytter hver en centimeter. De fleste af husene er hvide, men der er også mange i pastelfarver og de blå kirkekupler stikker op overalt. Sollyset og farverne kræver et par gode solbriller! Vi mødes med Kenneth og Aase til en gang frokost, lige der hvor trappen kommer op nede fra havnen. Alle de mange æsler og muldyr holder siesta lige neden for restauranten, så vi skal lige vænne os til deres umiskendelige "duft". Derefter afsøger Pouli og jeg byen til den anden side, hvor der ligger nogle spændende kunstbutikker og Gallerier. Så kører scooteren ad en meget snirklet vej til øens nordligste by Oïa, som på mange måder er både smukkere og mere hyggelig end Firà. Der er ikke så mange turister, i hvert fald ikke mens vi er der. Men mange af de smukke huse er også her hoteller og rooms. Vi går en tur igennem de smalle gader og finder et spændende galleri med 3-dimensionelle billeder af en græsk kunstner. Han bruger naturmaterialer, hvilket skulle være en gammel, speciel teknik på øen. Vi går også på opdagelse i en meget speciel bogbutik, etableret af unge udlændinge, som sælger genbrugsbøger på flere forskellige sprog, har dog ingen på dansk pt. Oïa skulle have en meget smuk solnedgang, men vi skal helst nå hjem, inden det bliver mørkt. Vi ser dog lidt af den på hjemvejen.

Onsdag 21.09.05 Overliggerdag Santorini

Det er blæst op fra SV og vinden kommer direkte ind over den lave mole. Men vi ligger godt langskibs, selv om vi bliver presset lidt. Dagsprogrammet er lagt og scooterens første stop er i Athinios, hvor færgerne spytter tusindvis af turister ud, som derefter bliver transporteret op ad den stejle klippe og videre til Firà i busser. Så kører vi til landsbyen Pyrgos, som ligger med en smuk udsigt over det meste af øen og hvor atmosfæren er yderst afslappet. På vej op til borgen opdager vi et skilt på en låge ind til et meget smukt veneziansk hus – to

kattekillinger kan afhentes! Især Pouli har længe ønsket at få en kat ombord, så inden jeg ser mig om, kontakter han den mand, som slapper af i sin hængekøje inde i gårdhaven. Det er Tönnies, en tysk øjenlæge fra Hamburg, som købte huset for 10 år siden og senere forretningen overfor med lejlighed nedenunder. Han har sat begge huse i stand og han viser os rundt i det hele. Det er to vidt forskellige huse, men meget smukke hver især. På taget af det venezianske hus har han en kæmpe terrasse med en kanon udsigt og om vinteren fungerer den som cisterne til opsamling af regnvand. Vi bliver der hele eftermiddagen og med stor humor fortæller han om sine katte, sine huse, livet i landsbyen og trangen til, at der snart skal ske noget nyt. Vi pjatter med, at vi kan bytte huse og skib i et år. Han har lige solgt sin praksis i Tyskland og har nu den lille forretning med cd'ér, postkort og keramik sammen med sin græske kæreste, der kommer fra landsbyen. Om vinteren tager de hjem. Det viser sig, at han har opereret begge killinger; den stribede har kun et øje og den sorte er blind på det venstre. I sin egenskab af øjenlæge kommer landsbyens beboere tit med killinger, han skal kigge på. Han er også medlem af en dyreværnsforening, som sidste år sendte 150 græske hunde til tyske familier. Vi er meget i tvivl, om vi skal tage killingerne med. Vi inviterer dem ned ombord om aftenen og aftaler, at de kan prøve at tage dem med. Tönnies ringer dog senere og aflyser. Dels sidder han i lufthavnen og venter på sin veninde, hvis fly er forsinket og dels har han vist alligevel svært ved at give slip på killingerne. De vil kigge ned næste dag, hvis vi stadig er der. Tja, så er vi jo fri for at skulle beslutte os i denne omgang. Vi får ikke set mere af Santorini, men det har været en utrolig spændende dag.

Torsdag 22.09.05

Afg. Santorini kl. 11.30 – ank. Astipålea/Stampalia kl. 18.30 Trip 50,1 sm

Let skyet. Østlig vind 5-6 m/s, store dønninger.

Vi beslutter at gå mod Kos, dels fordi vi skal have fundet en løsning med vores nye lader, som allerede er gået i stykker og dels for at checke Kos som et muligt sted for overvintring. Men da der er en del sm, vil vi overnatte på øen Astipålea, der ligger som forbindelsesled mellem øgrupperne Kykladerne og Dodekaneserne. Kenneth og Pouli kører op for at handle ind og aflevere "firehjuleren". Vi afleverede scooteren i går. Aase og jeg henter 18 l vand på flaske og 10 l rødvin i den lokale biks, så skulle vi kunne klare os i et par dage. Der er i hvert fald ingen tvivl, da det viser sig, at "drengene" også har købt 10 l vin!! Pouli har fået et nyt projekt, han vil forsøge at fange en stor fisk!! Han har købt snøre og et stort blink med fire kroge, som bliver kastet ud. Spændende! Da han hiver den ind seks timer senere, mangler der en krog og de andre er rettet lidt ud. Pouli er sikker på, at fisken har været rigtig stor og han kan næsten ikke få armene ned. Ved indsejlingen til Astipålea havn, kommer der nogle små fugle ud og tager imod os, ja de flyver faktisk helt ind i styrehuset. Den ene er så træt, at Pouli kan holde den i sin hånd. Det er en meget lille havn og der ligger kun nogle få både for anker og så et par stykker ved en lille mole. Vi lægger os langskibs ved færgekajen. Foran ligger en fiskerbåd, hvis besætning viser sig at dykke efter (bade)svampe og østers. Noget Astipålea har været meget kendt for, men efterhånden bliver de fleste hentet i Afrika. Havnebyen og den gamle by Chora er vokset sammen op ad bjerget, hvor der ligger resterne af en gammel veneziansk borg på toppen. Der er næsten ingen turister og alt ånder fred og idyl. De lokale sidder på de få cafeer og slapper af.

Fredag 23.09.05

Afg. Astipàlea kl. 12.00 – ank. Kos (Kardamina) kl. 18.30 Trip 42 sm

Sol. Vind 5-8 m/sek

Efter at Kenneth og Aase har fået en morgendukkert, puster og stønner vi os vej op til borgen. Der ligger hele to kirker og de er ved at istandsætte dele af selve borgen. Dels for at bevare den og dels for at husene nedenfor ikke skal få murbrokker ned over sig. På hjemvejen køber Pouli et nyt blink og får gode råd, mens vi andre nyder kaffe og friskpresset appelsinjuice. Og så er der afgang. Vi håber på at komme i læ, når vi når Kos, men næ nej, vinden kører bare med rundt om øen og stiger i styrke. Vi går ind i Kardamina havn på syd/østkysten, som er et populært badeferiested, især for unge. Vi undrer os lidt over, at der ikke ligger nogen andre både på nær den, som kom ind sammen med os. Men da vi ser den grimme promenade, hvor restauranter, cafeer og diskoteker ligger side om side, ved vi hvorfor. Vi er blevet advaret mod Kos, men ingen af os har vist forventet, at det ville være så slemt. Omkring kl. 20 drøner musikken ud over havnen og vi bliver nødt til selv at sætte musik på for at holde det ud. På et tidspunkt går vi en tur og alle steder har de unge, smarte "fangere" ude, som helt overgearet forsøger at lokke os indenfor. Vi indstiller os på en søvnløs nat, men omkring kl.24.00 bliver der pludselig slukket alle steder som på én kontakt. Vi ånder lettet op i hver vores køje.

Lørdag 24.09.05

Overliggerdag Kos

Vi lejer en bil og kører alle fire mod Kos By. Her finder vi Marinaen, som viser sig at være rimelig fancy og derfor også dyr. Umiddelbart virker det heller ikke som et sted, vi kunne tænke os at ligge. Bådudstyrsforretningen kan ikke hjælpe os med laderen, men anbefaler et andet sted. Vi sætter Aase og Kenneth af i byen og fortsætter jagten. Det andet sted er lukket, men - så er vi bare så heldige, at de har sådan en ensretter, som vi skal bruge, på et autoværksted. Vi samler Kenneth og Aase op igen og tager på sigtseeing. Kos er meget frodig og det er dejligt at køre mellem alle disse træer efter de mange klippefyldte og gulte øer. Vi kører op i bjergene, for at se resterne af Asklepieion, som blev bygget som kombineret tempel, skole og medicinsk center efter Hippokrates' død. Men der er også lukket og vi fortsætter til Asfendion landsbyerne, som skulle være specielt maleriske. Tja, vi vælger nu at drøne forbi dem alle sammen og nyder i stedet udsigten, indtil vi når op til Paleò Pili, som er en forladt byzantinsk by med resterne af en borg på toppen. Ingen orker at kravle derop, men jeg går lidt på opdagelse i ruinerne og nyder den totale stilhed. Det er nu sidst på eftermiddagen og det bløde lys pakker hele området ind i en speciel atmosfære. Jeg glemmer helt tiden og da jeg kommer tilbage, er de andre væk. De kan ikke forstå, hvor jeg er blevet af. Ups! Vi kører nu over på den anden side af øen til Mastihari. Det er solnedgangstid og da Ole og Dagmar, nogle af vores fælles venner i Lundeborg i dag er blevet gift, vil vi sende dem et solnedgangsbillede. Det kommer der altså meget sjov ud af, heldigvis har vi valgt en cafe med en meget tålmodig tjener – hun må tage op til flere billeder, før vi er tilfredse. Tilbage til "Sejner" og larmen. Heldigvis er det skiftedag for de andre turister og byen er noget mere afdæmpet. Vi fejrer bryllupsdagen på en restaurant.

Søndag 25.09.05

Afg. Kos kl.12.00 – Ank. Nissiros (Mandraki) kl. 17.00

Sol og havblik!!

Mens Pouli installerer laderen igen, tager vi andre en svømmetur henne fra stranden. Og så er det Good-bye Kos, vi kommer ikke til at savne dig! Havet er for første gang blikstille og helt fløjlsblødt. Engang imellem kommer der et par store dønninger. Inden vi går til vulkanøen Nissiros, smider vi ankeret ved den lille ø Giali, hvor man bryder pimpsten. Vandet er varmt og fantastisk klart, det er simpelthen skønt at svømme i. Vi bliver liggende nogle timer og slapper af. Derefter sejler vi ind til Mandraki havn på Nissiros, hvor færgerne også lægger til. Vi ligger mellem to smukke tyrkiske turistbåde (Gulet). Det er træbåde, som man kan leje med en besætning, der sørger for det hele. Vi lejer en scooter, Kenneth og Aase lejer en firehjuler lige ud for, hvor vi ligger. Samtidig bestiller vi et landgangsbræt, som hun vil sørge for, at tømreren leverer i morgen. Brædderne fra Folegandros er desværre lige korte nok. Pouli og jeg kører en tur op til Palèkastro, som er rester af en borg med en ca.100 m lang mur, bygget af store blokke af sort lavasten som er tilhugget så præcis at man ikke kan stikke et stykke papir imellem dem, meget specielt i forhold til de borge vi normalt ser. De er ved at reparere den og arkæologer er også i gang med at grave. Vi beundrer solnedgangen og får en halvkold tur hjem. Vi finder en

restaurant på et af byens torve, hvor to store gamle træer gør det til et skyggefuldt sted om dagen. Her bliver vi hevet ind i køkkenet for at vælge aftenens menu. Der kommer rigtig mange en-dagesturister på grund af vulkanen, men om aftenen er der dejligt stille. Det er en lun aften og tilbage på "Sejner" sætter vi os på agterdækket, hvor vi smager øens specialitet Soumada, en ikke-alkoholisk drik, der er lavet af mandelekstrakt. Den er tyk og sød, begejstringen er til at tage og føle på. På den ene Gulet underholder de med dæmpet tyrkisk sang og musik.

Fira Santorini